

*„Je to nudný člověk, který mohl
šestsetkrát jeden a týž koncert
komponovat znovu a znovu“*

Rozkošatělé Vivaldiho dílo, jemuž se obdivujeme, má nyní své pevné místo v hudebním provozu. Hrají se hlavně jeho skladby nástrojové – z oper, kantát, jiné vokální a duchovní hudby jen zlomky. Mnoho práce je před námi. Musíme přesvědčovat nevěřící Tomáše. Ani *Igor Stravinskij* nepochopil Vivaldiho. Hrubě ho podcenil. V 75. otázce ve slavných *Rozhovorech s Robertem Craftem* totiž řekl, že Vivaldiho hudba není nic zvláštního. Vivaldi je prý přeceňován; je to nudný člověk, který mohl šestsetkrát jeden a týž koncert komponovat znovu a znovu.

Stravinskij jako umělec si může dovolit takovou zdrcující kritiku.

Lev Nikolajevič Tolstoj může odsoudit *Beethovena*.

Leoš Janáček může vyslovit svůj jednoznačný protest proti *Tristanovi a Isoldě*.

Ale všechny tyto výroky umělců, patřící do tzv. *tvůrčí estetiky*, jsou naprosto *subjektivní*. Studujeme je, abychom poznali osobnost jejich původců. Ale pro *objektivní zhodnocení* skladatele pranic neznamenají.

I Vivaldi se může zdát nudný zcela jedinečnému soudobému skladateli (*Stravinskij tvrdě odsoudil i Händela*). Ale opravdu velký mistr minulosti, a třebaš i přítomnosti, vždy zazáří, a po přejití vichřic hněvu se dostane na výsluní.

Stane se součástí Evropy a světa.

To je též případ *Antonia Vivaldiho*.

Jeho dílo jsme sledovali, byť třebaš zjednodušeně a jen v obrysech, a vidíme jasně:

Patří ke hvězdám, jejichž svit nikdy nepohasne.

